

[Ole Henriksen.]

ansættelse og om overenskomstansættelse i Grønland, og der er hele problematikken om den grønlandske befolknings indtjeningsmuligheder. Men det gør ikke nogen forskel for socialistisk folkeparti, fordi vi fortsat er af den opfattelse, at så længe Grønlandsministeriet er arbejdsgiveren over for telegrafisterne, må vi opretholde det syn, som vi har på overenskomstområdet også her i Danmark. Men dermed være ikke sagt, at det ikke er ønskeligt for os, at man lægger de grønlandske spørgsmål op, hvor de hører til, i Grønland, og giver det grønlandske landsråd større indflydelse på lønfastsættelsen i Grønland.

Jeg skal i konsekvens af disse bemærkninger tillade mig at fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Idet tinget udtaler, at fuldt legale interessekonflikter som søfartskonflikterne, der føres i overensstemmelse med gældende lovgivning og indgåede aftaler, ikke bør standses af folketinget, bl. a. fordi et indgreb vil få uheldige konsekvenser for det samlede arbejdsmarkedsystem, går tinget over til næste sag på dagsordenen.«

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Jørgen Jensen (DKP):

Jeg vil godt først takke hr. Ninn-Hansen for den klare tale, der blev ført heroppe. Her er det altså helt klart, at man lægger op til et indgreb i god tid forud for overenskomstsituationen i 1979. I regeringens oplæg både til beskæftigelsesplan og til finanspolitisk stramning tales også om indkomstpolitiske løsninger i 1979. Der må åbenbart være en samhörighed. Det ville være ønskeligt, om vi fra socialdemokratiet og regeringen kunne få en lige så klar tale: om de er enige med hr. Ninn-Hansen i, at man skal gribe ind i god tid ved de kommende overenskomstforhandlinger.

Må jeg med det samme også til hr. Ninn-Hansen sige, at spørgsmålet om udløbsdatoer for overenskomster er, som jeg allerede sagde i første omgang, et spørgsmål om fælles grundlag for overenskomsterne. Det er klart, at på de områder, hvor der er enslydende overenskomster, og hvor det er samme problemkom-

pleks, man behandler, kunne man eventuelt have samme udløbsdato. Men at tro, at man kan have samme udløbsdato for de mange tusind forskellige overenskomster, vi har, er urimeligt. Det er ikke muligt. Det er kun muligt, hvis man alene vil gennemføre politiske løsninger, som ser helt bort fra de forskellige problemer, der er på arbejdsmarkedet. Så kan man eventuelt have det. Ellers kan man ikke have ensartede udløbsdatoer.

Jeg tror, der i hele denne debat er tre ting, man skal holde fast ved. For det første, at i de to konflikter, man bruger som begrundelse for indgreb, er det regeringen, der er arbejdsgiverparten. Det er finansministeren, som er den egentlig ansvarlige bag disse forhandlinger, selv om det i det ene tilfælde er Grønlandsministeren, som fører forhandlingerne. Det er altså regeringen, der er den ene part i disse forhandlinger. Det andet er, at det er den samme regering, der foreslår indgreb. For det tredje er det regeringen, der har indflydelse på forligsmanden. Det er de tre ting, man skal holde fast ved, hvis man skal forstå, hvad det i virkeligheden er, der er sket her.

Må jeg sige om konflikten i Grønland, at det under udvalgsbehandlingen er blevet slået fast, at det er rigtigt, når man taler om, at lønnen, når man er udstationeret som overenskomstansat i Grønland, er mindre end den løn, man har i Danmark. Det er rigtigt, at man har et genetillæg, når man er i Grønland, men det er normalt, at man har noget sådant. Derfor er det altså helt normalt og rimeligt, at man siger, man må have samme løn, som man har for det samme arbejde i Danmark.

Det er også slået fast, at disse telegrafister, som gik i strejke, tilbød at suspendere strejken, når det var livsnødvendigt at gennemføre trafikken. Men det er lige så rigtigt, at regeringen afslog dette. Det afslog man, fordi – hvis man skulle sige det på det almindelige sprog, som vi fører i arbejderklassen – man ville have mulighed for at lade tjenestemændene udføre skruebrækkerarbejde. Det var grunden til, at regeringen afslog, at man dispenserede i disse tilfælde.

Det næste, jeg vil sige om sagen i Grønland, er til vore grønlandske venner. Nu skal vi jo ikke glemme, at ordet solidaritet kan misbruges på mange måder. Jeg forstår da godt, at man er harm over, at der er en løn på 15 kr. 30 øre til de grønlandske arbejdere, mens danskere, der er udstationeret, har 50 eller 60 kr. i timen.